

Hồi Thứ Ba Mười

KINH THIÊN ĐỘNG ĐỊA

Lúc Long Bình, Mặc Thanh, Mật Bình Nhi ba người về đến Thần Châu đã là tháng chín, bắc phong âm hàn từng đợt thổi về, lá phong đỏ ối bay đầy trời.

Thao Thiết Đại Bang Chủ với Cửu Thúc Công vừa lên bờ lập tức chia tay với ba người.

Long Bình tuy đã về đến đất liền nhưng lúc lúc lại nhìn Phúc Dao Sơn ẩn hiện dưới lớp sóng biển.

Bởi lúc năm người rời đảo tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng sư phụ Cửu Đầu Điều Hồ Hữu của chàng đâu, nếu nói lão đã bị Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa gia hại thì quyết không thể được. Thao Thiết Đại Bang Chủ cũng nói với chàng như vậy.

Long Bình lòng đầy phiền muộn cùng với Mặc Thanh và Mật Bình Nhi lên bờ, cả ba vội đến Phúc Ninh huyện thành trọ lại, chừng ba người vào đến trong trấn nhà đã đổ đèn.

Mật Bình Nhi đi ra ngoài nghe ngóng tình hình không thu hoạch được tin tức đáng kể.

Ngày thu, ba người nhắm hướng tây trực chỉ, quyết tâm đến tổng đàn Thanh Long Giáo, mấy ngày sau ba người đã bước vào địa phận tỉnh Giang Tây.

Bỗng nghe lời đồn đại Thanh Long Giáo Chủ Thần Long Chư Thiên lập đàn ở Hoàng Sơn Liên Hoa Phong phát thiệp mời, đồng thời truyền Kim Long Lệnh mời tất cả các cao thủ hắc đạo độc bộ giang hồ, vào một ngày của tháng chạp tề tựu về Hoàng Sơn Liên Hoa Phong để quyết một trận thư hùng với Cái Bang.

Bọn ba người Long Bình bắt được tin này vô cùng kinh hãi, đồng thời chuyển hướng đi về phương bắc sớm đến Hoàng Sơn, định lúc những người được Thần Long Chư Thiên mời thỉnh tề tựu đông đủ xông lên núi tấn công vào sào huyệt của chúng.

Với sức lực của ba người tính đến chuyện này quả là mạo hiểm nhưng mọi người đều tin rằng sau khi nghe được tin tức này thế nào Thao Thiết Đại Bang Chủ, Đại Đồ Tiên với Cửu Thúc Công cũng lập tức đến Hoàng Sơn.

Thứ nữa dọc đường Mật Bình Nhi có thể dùng thế lực Cái Bang khắp trong thiên hạ thông tri cho đồng môn hay tin để kéo lên Hoàng Sơn tiếp ứng.

Nào ngờ liên tiếp mấy ngày, đi qua luôn mấy trấn thành, Mật Bình Nhi tin khắp nơi không thấy bóng dáng một tên đệ tử Cái Bang nào. Đây quả thực là quái sự suốt mấy trăm năm nay chưa từng xảy ra, làm sao khiến Mật Bình Nhi không

kinh ngạc cho được?

Hôm ấy, ba người tiến vào huyện thành Quảng Tín, đây nguyên là đầu mối giao thông thủy lục quan trọng, Cái Bang ở đây có một phân đà. Phân đà chủ sự này là Lạt Bì Đại Hồ vốn rất thân thiết với Mật Bình Nhi, nàng chắc chắn đến đây sẽ biết được nguyên ủy của quái sự này.

Nào ngờ lúc ba người vào khách điểm thuê phòng trọ thì xảy ra chuyện.

– Khách quan! Xin lượng thứ cho tội tiểu nhân!

Khách điểm của tiểu nhân không thể để cho ba vị quý khách trú ngụ ở đây!

Ba người đi luôn hai, ba khách điểm, chỗ nào phổ ky cũng dùng lời lẽ cực kỳ khách sáo từ chối không cho ba người trọ.

Long Bình vốn đã thấy sự lạ dọc đường, giờ nghe các khách điểm nói như vậy càng khó hiểu, đến khách điểm thứ tư, đích thân ông chủ mặt mày ảo não ra dùng lời lẽ cực kỳ thương tâm từ chối.

Long Bình đã thấy bức mình, hỏi vặn lại:

– Lão trưởng nói như vậy là nghĩa làm sao? Chúng tôi ngủ trọn trả bạc, ăn cơm đưa tiền, tại sao lại không thể trú ngụ ở đây chứ?

Lão trưởng quỹ nói:

– Không phải tiểu lão không cho quý khách trú ngụ, chỉ sợ đánh nhau chết người rồi tiểu lão phải đi hầu quan!

Vừa nói lão vừa đưa tay chỉ Mật Bình Nhi nói tiếp:

– Xin quý khách quan lượng thứ, tiểu lão dập đầu xin quý khách khai ân...

Vừa nói vừa chuẩn bị quỳ xuống.

Long Bình vội đỡ lão nói:

– Rốt cuộc thì ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Một tên phổ ky bậm gan tiến lên tiếp lời:

– Mấy ngày trước ở bốn thành xảy ra một quái sự, trong vòng một đêm chết luôn mấy chục tên ăn mày, hôm sau lại thêm gần chục tên bị giết, toàn bộ ăn mày chết chẳng toàn thân, rõ ràng đây là việc thanh toán ân oán trên giang hồ...

Bọn Long Bình ba người nghe đến đây hồn bất phụ thể, tên phổ ky kể tiếp:

– Kết quả làm nên một trận mưa máu gió tanh náo loạn cả trấn thành, hai ngày nay mới hơi yên tĩnh trở lại, quý khách không thấy sao, khắp đường lớn đến hang cùng ngõ hẻm có thấy bóng dáng của tên hóa tử nào đâu, theo ý của tiểu nhân quý khách cũng nên sớm rời khỏi chốn này để khỏi mang họa vào thân.

Ba người nghe xong vừa kinh vừa nộ, đây rõ ràng là Thanh Long Giáo mang mối hận đổ lên giáo chúng Cái Bang rửa nhục. Nhưng thủ đoạn của chúng thật hạ

lưu ti tiện, đi trút hận lên đầu những người không đủ lực tự vệ, hành động trả thù quá tàn bạo khiến người ta cảm phẫn.

Mật Bình Nhi trợn mắt nghiêng răng trèo treo nói:

– Việc đã như vậy, ta cũng không trú trong khách điểm nữa, hai vị cứ chọn phòng nghỉ ngơi trước.

Dứt lời nàng liếc Mặc Thanh nháy mắt làm hiệu rồi quay người quảy quả ra khỏi khách điểm.

Long Bình định kêu lại hỏi, Mặc Thanh đã bí mật bấm tay chàng một cái ra hiệu đừng hỏi lời thôi.

Hai người đặt một phòng lớn sang trọng, tắm rửa xong, phổ ky dọn rượu thịt lên, Mặc Thanh dặn phổ ky sắp thêm một chén dưa tên phổ ky tuy kinh ngạc nhưng cũng mang thêm chén dưa lên phòng.

Mặc Thanh chờ hẩn ra khỏi đóng chặt cửa, mở cửa sổ trông ra hậu viên, rồi nhìn Long Bình mỉm cười.

Ngày trước Long Bình với Cửu Thúc Công đồng hành cũng từng dụng đến sách này, nên giờ nhìn thấy Mặc Thanh sắp đặt đã biết rõ ý nàng.

Hai người chờ một lúc lâu đến nỗi thức ăn đã nguội lạnh hết vẫn không thấy bóng dáng Mật Bình Nhi đâu, đang lúc hai người lo lắng như người trên đồng lửa bỗng nghe tiếng gõ cửa “Cộc, cộc”. Tiếp theo là giọng của tên phổ ky:

– Khách quan có phải họ Long? Có khách cầu kiến!

“Có khách cầu kiến? Khách nào vậy cà!” Long Bình từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ lần đầu tiên mới đến Quảng Tín, nào có quen biết ai mà khách đến thăm giờ này? Đang kinh ngạc chưa dứt đã nghe Mặc Thanh rời ghế cười khúc khích đáp:

– Mau mời khách vào!

Cửa mở ra. bên ngoài có một thiếu niên thư sinh đứng đó, mày kiếm sắc nét hơi xếch lên trán, anh mục sáng ngời, mình mặc nho trang màu bích lam, đầu chít khăn nho sinh, miệng nhếch một nụ cười, khật khưỡng bước vào phòng.

Nguyên Mặc Thanh cứ ngỡ Mật Bình Nhi đến, bỗng thấy thiếu niên thư sinh xuất hiện nàng bất giác ngẩn người ra nhìn.

Bởi thiếu niên thư sinh ít ra cũng cao hơn Mật Bình Nhi một cái đầu. Diện mạo chân thực của Mật Bình Nhi nàng cũng đã biết qua, người này quyết không phải là Mật Bình Nhi giả trang.

Thiếu niên thư sinh sau khi tiến vào phòng chỉ lo quan sát bốn phía xung quanh, nào giống khách đến bái kiến, chỉ giống như tân vật gì mà đến đây vậy.

Long Bình thấy gã đến đột ngột, bên trong chắc còn có nội tình không khỏi ngưng thần giới bị, đồng thời đứng dậy bước tới ôm quyền khách sáo nói:

– Tại hạ Long Bình, dám hỏi huynh đài phương danh quý tánh? Tím Long mỗ có việc gì?

Thiếu niên thư sinh làm như tai ngơ mắt điếc, chẳng nói chẳng rằng, cứ quan sát bốn phía chung quanh một hồi, bỗng lảm bảm nói một mình:

– Nếu không phải hai người không đáng chết thì cũng là chưa đến lúc chịu chết!

Long Bình nghe hấn lớn lối kẻ cả, thái độ vô lễ thì tức giận vô cùng, nhưng cũng lấy làm ngạc nhiên, đối phương là ai tại sao lại đến đây rồi nói năng vô lối như vậy. Bèn cất giọng lạnh lùng hỏi:

– Rốt cuộc thì các hạ là ai? Đến đây vì việc gì?

Vừa nói đã thấy thiếu niên thư sinh cất bước khệnh khạng định bỏ đi, Long Bình càng nổi nóng, chàng đâu phải là để cho người làm trò cười.

Thân hình nhích động, nhanh như chớp đã đến đứng trước cửa.”Sầm “ một tiếng đã đóng sập cửa lại.

Có tiếng rót rượu, tiếng ly chén chạm nhau lạnh canh.

Long Bình quay đầu lại đã nhìn thấy thiếu niên thư sinh không khách sáo chút nào, tự động ngồi xuống tự chuốc tự ẩm, tựa như song phương là bằng hữu lâu năm không bằng.

– Ủy, nhị vị xin mời! Không nên khách sáo như vậy!

Long Bình với Mặc Thanh thấy đối phương có thái độ vô lễ như vậy lửa giận đã phát cháy trong lòng, nhưng chưa tiện phát tác, bởi không biết cuối cùng đối phương là bằng hữu hay kẻ thù.

Hai người bất giác nhìn nhau một cái, trong lòng bối rối vô cùng.

Long Bình chợt động tâm cơ, tâm niệm chuyển động nhanh như điện, bèn bước đến ngồi xuống đối diện với thiếu niên thư sinh.

Thiếu niên thư sinh giơ bình rượu lên lập tức thấy một vài giọt rượu từ miệng bình bắn vọt lên bay qua rơi ngay vào chén trước mặt Long Bình, chén vừa đầy, vòi rượu cũng vừa hết, không thấy văng ra ngoài một giọt. Long Bình thấy đối phương biểu diễn công phu không khỏi kinh hãi thâm, kỳ thực vận công làm rượu vọt lên như vậy không có gì đáng nói, phàm những tay luyện nội công đều có thể làm được. Khéo ở đây là cách xa như vậy, mà róc đúng ngay vào chén, không rơi ra ngoài nửa giọt lại vừa đầy chén thì vòi rượu cũng dứt, chàng cũng không dám đoan chắc mình có thể làm được như vậy.

– Cạn chén! Cạn chén! Tha hoa kính phạt, kính các hạ một chén!

Thiếu niên thư sinh từ lúc vào phòng đến giờ Long Bình mới tiếp xúc mục quang của hấn. Long Bình cảm thấy mục quang của hấn như có cây gai đâm vào mắt khiến người nhìn khó chịu vô cùng.

Nhưng ánh mắt hấn như hàm chứa một uy lực kinh người khiến chàng bất giác cũng nâng chén...

Thiếu niên thư sinh ngửa cổ uống cạn, Long Bình cẩn thận chỉ dám chạm môi một chút không uống.

Thiếu niên thư sinh cười nhẹ, lại lẩm bẩm một mình:

– Nhân tâm bất cổ, thế phong nhật hạ. Khả liên khả than! (Lòng người không lạ. phong ba trong thiên hạ. Đáng tiếc đáng thương)

Lại thêm một câu nói không đầu ẩn ý khó hiểu.

Long Bình không nhịn được cầm chén đưa tới trước nói:

– Tại hạ kính lại một chén!

Cái đẩy của Long Bình đã vận đủ công lực nơi chưởng, lập tức có một luồng kinh khí vô hình áp tới mãnh liệt. Thiếu niên thư sinh làm như cũng vô tình cầm bình rượu đưa tới trước nói:

– Khoan đã! Khoan đã! Trong chén không có rượu, làm như vậy là thiếu thành ý!

Thiếu niên thư sinh chỉ đưa bình rượu tới vừa chạm vào chén Long Bình đã thu ngay về nhưng kinh lực của Long Bình cũng bị hóa giải vô hình vô ảnh. Long Bình không khỏi kinh hãi thâm.

Võ công của người này thật kinh thế hãi nhân, lại nữa song phương không công nhiên đối địch, nên có điều còn chưa chắc chắn, nhưng thái độ ngông ngông cuồng cuồng, thần thần bí bí của đối phương khiến người khó đoán nông sâu.

Long Bình ngạc nhiên còn chưa dứt, thiếu niên thư sinh đã rót đầy chén rượu, mỉm cười nói:

– Không sai, quả thật có chuyện như vậy nhưng người trong nhà đã có sẵn, tại sao lại còn tranh giành với đại ca của bọn ta đâu có lý nào lại như vậy được!

Long Bình nghe nói như rơi vào chín tầng sương mù, không biết rốt cuộc đối phương là ai, hấn nói toàn những câu không đầu không đuôi như vậy là có ý gì?

Long Bình không ngăn được cất tiếng hỏi:

– Thật sự các hạ đến đây có việc gì? Hà cớ gì không mở cửa nhà ra mà nói cho rõ?

Thiếu niên thư sinh chưa kịp đáp lời, Mặc Thanh đứng bên cạnh bất chợt cất tiếng hỏi:

– Các hạ chắc là sư huynh của Mật Bình Nhi, có điều không biết là Thượng Văn (chén gừng) hay là Diêm Quán (hũ muối)?

Thiếu niên thư sinh chấn động toàn thân, song mục tinh quang tứ xạ, ngưng mục nhìn Mặc Thanh, lâu lâu sau mới cất tiếng cười chứa thẹn, nói:

– Bình nhi nói không sai, một người võ công cao cường, một tâm cơ thế ngoại vô song. Hà hà... hóa tử Diêm Quán ta coi như đã được kiến thức qua!

Thì ra kẻ đến quấy trí lại chính là sư huynh của Mật Bình Nhi, Diêm Quán. Hũ muối nguyên là một thứ không thể thiếu trong nấu ăn, nhưng nếu cho nhiều thì đồ ăn cũng khó nuốt.

Một khi biết rõ thân phận của đối phương thì lòng cảnh giác tạm thời được hóa giải, nhưng trong lòng thấy khó chịu vô cùng.

Dù Cái Bang với Long Bình, Mặc Thanh hai người có giao tình thân mật, nhưng Diêm Quán cũng không nên vừa gặp mặt đã đùa giỡn theo lối đó, lại có giả điên giả khùng nói toàn những câu không đầu không đuôi khiến người nghe không hiểu, trong lòng Long Bình đã hơi giận, không ngăn được lạnh lùng nói:

– Thì ra là Diêm Quán huynh, thất kính thất kính! Nhưng theo chỗ tiểu đệ biết dường như Cái bang có một điều bang quy hằng cử bất biến, không biết Diêm huynh có thể giải thích cho tiểu đệ tỏ tường?

Diêm Quán nghe Long Bình nhắc tới bang quy, hơi giật mình, không biết hắn đã phạm đến điều nào, nghiêm mặt nói:

– Xin Long huynh chỉ Giáo cho!

Long Bình cười nhẹ nói:

– Tiểu đệ từng nghe Mật Bình Nhi nói trong Cái Bang lưu truyền câu nói: Chấp phá vãn, ngắt lãnh phạm, xuyên phá y, thọ khổ hàn... (cầm chén mẻ, ăn cơm nguội, mặc áo rách, chịu lạnh lùng...).

Thiếu niên thư sinh vừa nghe bốn câu bất giác phá lên cười ha hả nói:

– Ta đây há không phải uống rượu lạnh, ăn cơm nguội, mặc áo rách. Người nhìn xem...

Vừa nói hắn vừa giũ hai tay áo rộng, chỉ thấy hai ống tay áo rách lam nham, tựa như quá dài bị hắn cắt bớt một đoạn, tiếp theo thấy hắn giơ chân lên, rõ ràng đôi giày còn mới nguyên nhưng dưới đế giày lại thủng một lỗ lớn, nhìn vào thấy tới bàn chân.

Long Bình bất giác có miệng mà nói chẳng nên lời.

Nhưng bỗng nghe Mặc Thanh đứng bên cạnh chen vào:

– Diêm Quán huynh lúc nãy nói muội thấy dường như có điều hiểu lầm, Bình ca quyết không hề có ý như vậy, xin nói lại để lệnh sư huynh an tâm!

Diêm Quán hừ nhẹ một tiếng nói:

– Khẩu thiệt vô bằng ai mà tin cho được, hắn trước nay đi đâu cũng đi cùng với sư huynh sư thúc, giờ này đi đâu cũng theo sát các người, rõ ràng đã lọt vào lưới rập của hai người.

Diêm Quán chưa dứt lời, bỗng “Ái dà” một tiếng kêu lên kinh hãi rồi tung người phóng ra mở cửa đi mất.

Long Bình với Mặc Thanh còn đang ngạc nhiên, bỗng nghe tiếng gió động một bóng người xuyên qua cửa sổ phía sau vào phòng, thân hình vừa trụ lại, mọi người nhìn kỹ thì ra là một thiếu nữ đúng mực, mỹ mạo như hoa xuân nở rộ.

Nhưng khi hai người nhìn kỹ lại một lần nữa, thì ra kẻ mới xuất hiện không ai khác hơn chính là Mật Bình Nhi đã hồi phục lại bản lai diện mục, một thiếu nữ tuyệt sắc.

Mặc Thanh giành chạy tới trước ôm chặt nàng vào lòng nói:

– Lẽ ra Bình muội cũng nên sớm ăn mặc như thế này!

Mật Bình Nhi nhú đôi mày liễu nói:

– Lần này tiểu muội đến để cáo từ nhị vị!

– Tại sao vậy?

Mặc Thanh chỉ thốt được có bấy nhiêu rồi thôi không nói nữa.

Lại nghe Mật Bình Nhi tiếp lời:

– Diêm Quán sư huynh của muội là người lòng dạ hẹp hòi, không có chút lòng rộng lượng với người, hần bị sư phụ trách phạt không biết bao nhiêu lần nhưng thủy chung tính nào tật đó, lúc này có lời mạo phạm đến nhị vị, tiểu muội xin thay mặt sư môn có lời cáo lỗi!

Tiếp đó nàng lấy từ trong bọc ra lưỡi trủy thủ, đặt xuống trước mặt Long Bình nói:

– Lúc trước, Đại Đồ Tiên trong lúc truyền Bách Hội Công cho Bình ca, tiện tay lấy lưỡi trủy thủ này đùa vui với Bình ca, về sau mới biết được đây là một món bảo vật, cảm thấy không an lòng, mới giao lại cho tiểu muội dặn tìm cách giao trả. Tiểu muội thủy chung vẫn không tên ra được cơ hội thích hợp nào xin ca ca lượng thứ. Lưỡi trủy thủ này từng cắt đứt tơ độc của nhện ngũ sắc, nên kịch độc đã nhiễm vào dao, ca ca cẩn thận! Giờ tiểu muội xin bái biệt, hẹn tái ngộ ở Hoàng Sơn.

Dứt lời cung tay bái biệt hai người, thân hình nhích động, thoát cái đã đi mất dạng.

Nguyên Mặc Thanh muốn lưu nàng lại, nhưng bởi Diêm Quán đã đánh tiếng như vậy, thấy cũng có điều bất tiện, quay sang Long Bình, thấy chàng cũng ngồi ngẩn ra như người mất hồn, hai người nhìn nhau, còn biết nói gì hơn, cứ đứng lặng như vậy không biết đến bao giờ...

Trời nửa đêm ánh trăng như trải bạc khắp đất trời.

Long Bình với Mặc Thanh đang xếp bằng ngồi luyện công thay giấc ngủ, bỗng trong đêm vắng lặng nghe một tiếng rú thảm như xé nát không gian yên tĩnh, hai người đồng thời thức tỉnh mở mắt nhìn ra.

Không mở mắt nhìn còn khá. một khi mở mắt nhìn hai người đều kinh hãi thất thần, trên bầu cửa sổ nhìn ra hậu viện hai đóa hoa hồng nhúng máu tươi nằm lẫn lóc ở đó Đóa huyết hoa hồng này nguyên là đoạt hồn lệnh của Bách Hoa Giáo. Bởi Bách Hoa Giáo tự thị võ công cao cường không sợ người đào tẩu nên trước khi giết người truyền đoạt hồn lệnh làm hiệu.

Nhưng đoạt hồn lệnh này xuất hiện trước mắt Long Bình mấy lần rồi vậy mà đến nay chàng vẫn còn sống khỏe.

Long Bình nhìn thấy đóa hoa hồng này cùng với các đóa hoa hồng chàng từng thấy những lần trước lớn nhỏ như nhau, cũng nhuộm máu tươi giống hệt vậy, nghĩ có lẽ Bách Hoa Giáo chủ Bách Hoa Bà Bà Đồng Sầu đích thân đến đây, bất giác mừng thầm trong bụng, người không đến tên ta, ta cũng phải đi tìm người.

Long Bình với Mặc Thanh nhìn nhau nháy mắt làm hiệu rồi đứng dậy chuẩn bị chờ Bách Hoa Bà Bà Đồng Sầu đến, nào ngờ hai người chờ mãi vẫn không thấy mụ xuất hiện.

Bỗng lại có một tiếng rú thê thảm vang lên hai người dị khẩu đồng thanh kinh hãi kêu lên:

– Không xong rồi, ta mắc mưu chúng rồi!

Mặc Thanh vội vàng ném lên bàn một ít bạc vụn rồi cả hai kẻ trước người sau gấp gấp xuyên qua cửa sổ phóng người lên mái nhà, cả hai vừa lên đến mái nhà lập tức điểm chân nhắm hướng phát ra tiếng rú phóng đi như bay.

Chỉ thấy hai bóng người tựa như hai làn khói nhạt chớp mắt đã vượt quá mấy chục mái nhà.

Có điều tiếng rú sau khi phát ra bốn bề trở nên tịch mịch không hề nghe thấy tiếng quát tháo hay tiếng động thủ gì hết.

Long Bình với Mặc Thanh hai người nghe rất rõ ràng, tiếng rú cùng lắm ở góc đông nam cách đó chừng vài chục trượng, nào ngờ hai người vòng đi vòng lại mấy vòng xung quanh đó vẫn không phát hiện được gì lạ.

Với võ công thâm hậu của Long Bình và Mặc Thanh, hai người thánh giác linh mẫn biết chừng nào, nếu quả thật có người động thủ đâu đây làm sao dấu được hai người bọn họ?

Long Bình còn đang ngạc nhiên, nghĩ bên trong chắc còn có nội tình, bỗng nghe Mặc Thanh kêu lên kinh hãi:

– Bình ca, mau xem kìa!

Long Bình phóng người tới thấy Mặc Thanh đang đứng trên mái ngói của một ngôi miếu Thổ Địa.

Ngôi miếu không lớn lắm, lại không thấy bóng người cũng không nghe bất kể tiếng động khả nghi nào, Long Bình ngạc nhiên không biết Mặc Thanh đã phát

hiện thấy điều gì lại Long Bình vừa đưa mắt nhìn Mặc Thanh định lên tiếng hỏi thì mũi đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng hắt lên.

Long Bình thất kinh lướt người đáp xuống giữa sân, phát hiện đầu tiên khiến chàng càng kinh hãi, trước cửa miếu nằm vật ngổ ngang mấy xác người, toàn là đệ tử Cái Bang.

Long Bình lấy mấy thi thể lên xem tuy không thấy có Mật Bình Nhi với Diêm Quán hai người nhưng những người chết tuổi trạc tứ tuần, thấy thân thể cường tráng của xác chết cũng đủ thấy võ công của họ không phải tầm thường.

Không ngờ tất cả đều táng thân dưới tay của bọn người Bách Hoa Giáo.

Long Bình hồi hận vô cùng, lúc này nếu không phải nhìn thấy hai đóa hoa hồng thì hai người tất đã đến đây, ba người này có lẽ cũng chưa đến nỗi mất mạng.

– Nghe nói trong người Long huynh có thánh dược trị thương, không biết có thể cho đệ một hoàn?

Long Bình đang đứng ngẩn người hồi hận tự trách, bỗng nghe tiếng Diêm Quán từ phía sau bàn thờ vọng Long Bình nghe tiếng nói thất kinh nháy vào nhìn, thấy Diêm Quán nằm dài sau bệ thờ, bên mép hã còn vết máu tươi, rõ ràng hẳn thọ nội thương không phải nhẹ Long Bình vội vàng lấy từ trong bọc ra chiếc ngọc bình, trút hoàn dược cuối cùng còn sót lại nhét vào miệng Diêm Quán, đồng thời hỏi gấp:

– Kẻ nào dả thương Diêm huynh? Giờ hã đã chạy về hướng nào rồi?

Diêm Quán nuốt dược hoàn xong, gắng gượng cất tiếng nói:

– Là tệt sư thúc, Mật Bình Nhi bị lão bắt dẫn đi rồi!

– Cái gì?

Long Bình hét lên kinh ngạc tiếp:

– Là sư thúc của người?

Diêm Quán khép hờ đôi mắt nói qua hơi thở:

– Chính là tệt sư thúc Kim Bất Hoán, lão đi về hướng Bắc, Long huynh mau mau đổi theo ra tay cứu giúp...

Long Bình nghe nói càng kinh hãi, thì ra là tên phản đồ Cái Bang Kim Bất Hoán, thảo nào đến Mật Bình Nhi, Diêm Quán lại thêm ba tay cao thủ Cái Bang cũng không phải là đối thủ.

Long Bình quay lại hỏi Diêm Quán:

– Thương thế của Diêm huynh không sao chứ?

Diêm Quán lắc lắc đầu im lặng.

Long Bình biết hã đang vận công hỗ trợ dược lực trị thương nên cũng không cần nhiều lời, lập tức quay người chạy ra bên ngoài. Mặc Thanh này giờ vẫn đứng

trên mái ngói phòng bị, tai nghe hết những lời đối đáp của hai người.

Long Bình vừa chạy ra đã thấy nàng nhắm hướng bắc chạy như bay, chàng cũng vội giở khinh công đuổi theo.

Một trước một sau giở hết khinh công trực chỉ hướng bắc, chạy một hơi đã hơn mười dặm đường nào có thấy bóng dáng ai, nhưng bởi việc quan hệ đến an nguy của Mật Bình Nhi nên không dám chậm trễ, cứ tiếp tục đuổi theo.

Lúc trời sáng rõ, hai người đã chạy gần trăm dặm đường đến một tiểu trấn tên gọi Thần Châu trấn.

Dọc đường hai người chú tâm để ý, tai nghe bốn hướng, mắt ngó tám phương thủy chung vẫn không thấy bóng dáng Mật Bình Nhi với Kim Bất Hoán đâu cả. đến một bóng người dạ hành cũng không thấy.

Chạy suốt một đêm hai người rất mệt cũng thấy hơi mệt mỏi, vừa vào đến trấn đang định tìm khách điểm nghỉ ngơi, đồng thời tìm thức ăn đỡ dạ bởi lúc đêm hai người đã ăn uống gì đâu.

Bỗng thấy một tên hán tử ăn mặc kiểu phổ ky đi thẳng đến trước mặt hai người, vẻ mặt nịnh bợ, nói:

– Vị này có phải là Long công tử. Tiểu điểm đã chuẩn bị cho nhị vị một căn phòng, rượu thịt đã dọn sẵn, mời nhị vị theo tiểu nhân.

Long Bình bất giác ngạc nhiên hỏi:

– Ai nói với người ta họ Long?

Hai người nếu không vì đuổi theo ứng cứu Mật Bình Nhi thì hai người có nằm mơ cũng không nghĩ đến việc nơi này, không ngờ chưa đặt chân vào thành đã có người sắp xếp nơi ăn chốn ở cho hai người, há không phải là quái sự sao?

Tên phổ ky híhíp mắt cười hềnh hếch nói:

– Có một vị đại cô nương! Một vị đại cô nương người đẹp như tranh, tối qua trú ngụ ở tiểu điểm, căn dặn tiểu đệ sáng sớm nay ở đây đón chờ nhị vị, lại còn bảo tiểu nhân chuyển lời cho nhị vị nói xin cứ ở lại đây một ngày, sớm thì tối nay trễ thì sáng mai đại cô nương sẽ quay lại, chừng đó có việc quan trọng cần thương lượng với nhị vị!

Nghe nói đến đại cô nương hai người vô hình trung đều cho rằng đó không ai khác hơn chính là Mật Bình Nhi, đồng thời tâm trạng lo lắng kinh hãi trong đêm qua cũng theo đó mà tiêu tan hết.

Hiển nhiên nàng đã lừa được Kim Bất Hoán tẩu thoát, nếu không làm sao mà thoải mái như vậy được, có điều không biết tại sao nàng lại biết được hai người đuổi theo phía sau, càng không biết có chuyện quan trọng gì cần thương lượng?

Hai người nối gót theo sau tên phổ ky đến một tiểu khách điểm, quả nhiên đã thấy một căn phòng thơm tắp đã chuẩn bị sẵn, căn phòng được quét dọn cực kỳ

sạch sẽ, chăn màn dường như cũng được thay mới toàn bộ.

Hai người như trút được gánh nặng trong lòng, tắm rửa xong càng thấy mệt mỏi, ăn vội vàng mấy bát cơm, uống một vài chén rượu cho ấm lòng rồi để nguyên quần áo lên giường ngủ say như chết.

Khi tỉnh dậy đã đến giờ thân ngày hôm sau, Long Bình thức dậy trước tiên, mở mắt ra thấy Mặc Thanh nằm bên cạnh vẫn đang ngủ thật ngon, tuy nàng để nguyên y phục giày vớ mà ngủ, nhưng nhìn dáng nàng đang ngủ Long Bình không khỏi rung động toàn thân.

Hai người từ khi rời khỏi Niên Ngư Thao Thủy Long Đàn của Thanh Long Giáo, đồng hành suốt cho đến nay, nhưng đây là lần đầu tiên cả hai cùng ngủ chung giường chung gối. Tuy trong ý nghĩ hai người đều là phu thê trong tương lai nhưng trước nay chưa hề thân cận như vậy bao giờ.

Ngày hôm nay dù sao cũng phải ở đây chờ Mật Bình Nhi nên hai người vô tình có một ngày thanh nhàn hiếm có.

Long Bình thấy nàng hơi thở đều đặn, ý chừng giấc điệp đang nồng, không dám cử động sợ nàng tỉnh giấc, nên nhân cơ hội nghiêng người qua ngắm nghĩa tiên dung.

Gương mặt nàng, đôi mày tựa như lá liễu, chiếc mũi ngay ngắn nhỏ thon thanh tú, miệng nhỏ xinh xinh nhuộm hồng như hoa anh đào hé mở, hơi thở nhẹ nhàng thơm tựa hoa lan...

Long Bình càng nhìn càng say, bất giác mặt nóng bừng, nghĩ đến việc Mặc Thanh sớm muộn cũng sẽ trở thành người của Long gia, cuối cùng không kìm chế được chàng cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên làn môi anh đào của nàng.

Võ công của Mặc Thanh lúc này cũng đã thâm hậu vô cùng, tuy chàng chỉ chạm thật nhẹ nhưng nàng làm sao không hay biết, giật mình nháy nhòm dậy, khiến Long Bình thất kinh hồn vía:

– Thanh muội lượng thứ! Lượng thứ!

Long Bình đỏ mặt tới mang tai, vội vàng cải chính tiếp lời:

– Ta... ta không ngăn được lòng mình!

Mặc Thanh sau khi nhòm dậy biết được đã xảy ra chuyện gì, ngã ngửa người ra giường thần thái thẹn thùng, nàng bất giác cảm thấy như cũng có lỗi với chàng.

Mặc Thanh nằm trở xuống giường, vòng ngọc thủ sang ôm chặt lấy cổ Long Bình, đôi mắt nhắm nghiền đưa miệng tới trước, mặt nàng chột đỏ lự đến tận cổ.

Bốn môi chạm nhau, lập tức như nước lũ phá đê, thế mạnh không sao vãn hồi được, trong nháy mắt bốn cánh tay càng siết càng chặt như muốn hai thân hình hóa thành nhất thể vậy.

Đối với hai người, vạn vật lúc này không còn ý nghĩa. thời gian cũng như

ngưng đọng lại, chỉ còn bầu nhiệt huyết sục sôi trong huyết quản, lửa dục bùng bùng như thiêu cháy hai thân thể.

Không biết qua bao lâu bỗng nghe tiếng gõ cửa “Cốc cốc, cốc cốc”, tiếp theo là tiếng của tên phổ ky:

– Nhị vị còn chưa thức dậy sao? CƠM TRƯA còn chưa ăn, mau dậy ăn CƠM chiều!

Hai người giật mình kinh hoảng, buông tay mở mắt, người nào người nấy mặt đỏ như táo chín. Mặc Thanh lăn người qua úp mặt xuống gối, rõ ràng là cái thẹn thùng của nàng trinh nữ.

Long Bình lại rúng động trước vẻ hổ ngươi của nàng, cúi đầu xuống lại hôn nhẹ lên làn tóc mây của nàng rồi mới ứng tiếng đáp lời:

– Ta đã thức dậy rồi, mau chuẩn bị rượu thịt mang lên!

Phổ ky mang lên nước rửa mặt, Mặc Thanh vẫn cứ nằm úp mặt xuống gối không ngẩng đầu lên, bất kể Long Bình có nói thế nào nàng cũng mặc, tiếp đó rượu thịt được mang lên, Mặc Thanh vẫn nằm yên không cử động.

Long Bình thấy rượu thịt vô cùng thịnh soạn, đang lúc bụng đói nhìn thấy đã muốn rỏ dãi, bèn xoa tay nói:

– Thanh muội! Nhân lúc thức ăn còn nóng, mau dậy ăn kéo nguội, muội không thấy đói sao?

– Có ai biểu ca ca đừng ăn đâu!

Tiếng nói từ dưới gối phát ra. Còn Mặc Thanh vẫn không ngẩng đầu lên.

Long Bình cười nói:

– Không có muội ăn một mình, ta làm sao nuốt cho trôi?

Mặc Thanh cười khúc khích nói:

– Ca ca ăn trước, muội dậy ngay bây giờ!

Mặc Thanh nói dậy ngay nhưng người vẫn cứ nằm trên giường.

Long Bình biết bây giờ nhìn thấy mặt chàng nàng càng hổ thẹn, nên quay lưng lại ngồi ăn uống một mình, lại còn cố ý chép miệng thật lớn để kích thích bao tử Mặc Thanh.

Long Bình trong lúc tâm tình sảng khoái ăn cảm thấy ngon miệng vô cùng.

Nhưng chàng ăn chưa được mấy miếng bỗng cảm thấy trong rượu thịt có vị lạ, bất giác thất kinh, mồ hôi lạnh tuôn ướt áo, vội vàng vận công thử quả nhiên đã bị trúng độc.

Long Bình bất giác kinh hãi mặt mày biến sắc, thò tay vào bọc, tay vừa chạm bình ngọc chợt nhớ đến viên huyết hoàn cuối cùng đã cho Diêm Quán đêm trước mất rồi...

– Bình ca! Có việc gì vậy?

Sau lưng truyền tới giọng Mặc Thanh có phần lo lắng, rõ ràng nàng cũng nhận thấy Long Bình có những cử động lạ thường. Long Bình mồ hôi đọng thành giọt to bằng hạt đậu trên mặt, gấp gáp vận công bế chất độc trong bụng, nói:

– Thanh muội, ta... ta... ta trúng độc!

“Bùng” một tiếng kinh thiên động địa.

Cửa phòng bị chưởng phong đánh vỡ nát, một lão nhân to lớn dềnh dàng, quần áo rách nát lững thững đi vào Còn la ai nữa nếu không phải là Kim Bất Hoán.

– Ha! Ha! Ha! Chỉ cần tiểu tử ngươi trúng độc của lão phu thì đừng hòng toàn mạng!

Nghe nói Long Bình trúng độc, Mặc Thanh đã động phách kinh tâm, giờ lại thêm tên phản đồ Cái Bang Kim Bất Hoán xông vào phòng, Mặc Thanh hồn phách đều bay.

Ngày trước trên thuyền giữa biển nàng đã từng kiến thức qua một thân võ công tinh ảo của lão, tuy lão không thắng nổi Long Bình nhưng nàng làm sao có thể gọi là địch thủ của lão.

Bây giờ Long Bình đã trúng kịch độc, quả thật khó lòng thoát khỏi tai kiếp này.

Trong lúc sinh tử đầu đầu, Mặc Thanh nào còn úy kỵ điều chi, ho lên một tiếng lướt người tới nhắm ngay mặt Kim Bất Hoán bổ xuống một chưởng, miệng kêu lớn:

– Bình ca! Nén đau đau tẩu, đừng lo cho muội!

Kim Bất Hoán phát tay áo rách nghênh đón chưởng của Mặc Thanh miệng cười ha hả nói:

– Lần này mà để hai người thoát khỏi tay ta. Kim Bất Hoán thề từ nay mai danh ẩn tích, quyết trọn đời không lộ diện trên chốn giang hồ, có điều...

Mặc Thanh lần thứ hai xông lên xuất chưởng quyết một trận sống mái với Kim Bất Hoán cho Long Bình có thời gian đào tẩu Nhưng thấy Long Bình chỉ ngồi ở đó hai mắt nhắm nghiền không thấy cử động gì, không biết chàng trúng độc có nghiêm trọng lắm không?

Mặc Thanh nghe lão nói “Có điều” rồi không nói nữa. biết đâu lão còn có điều kiện gì có thể lợi dụng để kéo dài thời gian tính kế, nên vội dừng tay hỏi:

– Có điều thế nào?

Kim Bất Hoán cất tiếng cười âm hiểm nói:

– Có điều, nếu hai người chịu hợp tác với lão hóa tử ta thì ta không thương hại đến tánh mạng hai người!

Mặc Thanh nghe nói đây quả là một cơ hội để hai người thoát thân, vội hỏi:

– Người nói thử, điều kiện hợp tác thế nào?

Kim Bất Hoán đáp lời:

– Không khó, chỉ cần hai người chịu nghe lời dặn dò của lão hóa tử ta nhất nhất y kế thi hành, sau khi ta đăng chức bang chủ Cái Bang lập tức tha cho hai người toàn mạng!

Mặc Thanh thất kinh nói:

– Ý người muốn sát hại Thao Thiết Đại Bang Chủ?

Kim Bất Hoán nghiêng răng:

– Lẽ ra lão nên chết từ lâu rồi!

Mặc Thanh nhớ đến ân đức của Thao Thiết Đại Bang Chủ, lẽ nào nàng lại lấy oán báo đức cho được.

Mặc Thanh tâm niệm chưa dứt bỗng nghe Long Bình nói:

– Được! Ta chấp thuận yêu cầu của người, nhưng trước tiên phải đưa cho ta thuốc giải, sau khi giải độc rồi, chừng đó mới dễ dàng hành sự!

Mặc Thanh thất kinh quay đầu nhìn lại thấy Long Bình vẫn ngồi yên quay lưng lại, hai mắt chăm chú nhìn ra cửa sổ.

Mặc Thanh cũng nhìn ra cửa sổ, bất giác đổ mồ hôi lạnh, sau cửa sổ đứng một hàng ba người, hai bên tả hữu là Hắc Bạch nhị phu nhân, hai trong tứ đại danh hoa dưới trướng của Bách Hoa Giáo Chủ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu! Đứng giữa là Mật Bình Nhi đang ngây ra như tượng gỗ bị Hắc Bạch nhị phu nhân kèm chặt hai bên.

Thì ra Mật Bình Nhi cũng đã bị chúng bắt rồi.

Mặc Thanh với Mật Bình Nhi luyện công trong Tịnh Tâm am hơn tháng tình thân như thủ túc, giờ thấy nàng bị đối phương chế ngự bất giác hồn phi thiên lý.

Thảo nào lúc nãy Long Bình chấp thuận điều kiện của Kim Bất Hoán nhanh như vậy ngoài tính mạng của hai người cũng còn lo cho an nguy của Mật Bình Nhi. Bỗng nghe Kim Bất Hoán cười gian xảo nói:

– Lão hóa tử ta bôn tẩu giang hồ nửa đời người lẽ nào chỉ một lời nói của người có thể gạt được ta sao?

Nếu quả thực có thành ý hợp tác thì từ từ nghĩ kế, chất độc của lão hóa tử ta tuy là “Đoạn trường sa” nhưng với công lực của người cũng đủ sức chống lại, chờ lão hóa tử ta tức vị bang chủ, tự khắc sẽ cho người thuốc giải Long Bình đang ngồi đột nhiên quay phắt lại, mắt xạ hung quang, sát khí mờ gương mặt tuần tú, nghiêng răng trêu trọc nói:

– Thì ra âm mưu của tên súc sinh vô sỉ người, Long Bình này chết đi thì khỏi phí lời, chỉ cần còn chút hơi thở, thể phân thân người thành muôn đoạn!

Lời nói của Long Bình dường như không phải nhắm vào Kim Bất Hoán, nhưng trong phòng ngoài Kim Bất Hoán ra còn có ai khác nữa đâu?

Mặc Thanh ngạc nhiên quay người lại, chỉ thấy một bóng người ngang nhiên chậm bước vào phòng, bất giác giật mình, không ai khác hơn chính là sư huynh của Mật Bình Nhi – Diêm Quán.

Gương mặt gian xảo của Diêm Quán nở nụ cười thâm hiểm, vẻ gương gương tự đắc nói:

– Sư thúc, người thấy mưu kế của tiểu diệt thế nào? Còn nha đầu Bình Nhi, sư thúc thưởng cho tiểu diệt đi!

Mặc Thanh nhìn thấy hấn chợt hiểu ra tất cả.

Thì ra tên tiểu tặc Diêm Quán này giả đồ thọ thương ở miếu Thổ Địa đêm trước, Long Bình nhân hậu bị trúng gian kế, cho hấn viên Huyết hoàn cuối cùng, lại nghe lời hấn đuổi theo lao vào bẫy rập chúng giường sẵn. Xem tình thế này thì Mật Bình Nhi bị chúng bắt từ lúc ba người chia tay ở Quảng Tín.

Bất giác nộ khí bốc cao vạn trượng, đây chẳng qua vì quá lo lắng cho an nguy của Mật Bình Nhi mà sơ suất, giờ tỉnh tâm nghĩ lại mọi việc xảy ra thấy đối phương sắp đặt, sơ hở trùng trùng.

Diêm Quán may mắn thoát chết dưới tay Kim Bất Hoán là một chỗ hở, tiếp nữa hai người nghe tiếng rú chạy ra không thấy một bóng người, đây há không phải là một điều vô lý hơn, đáng tiếc hai người không tỉnh tâm nhận ra giờ hối hận đã quá muộn.

Bỗng nghe Kim Bất Hoán hừ lạnh lòng, nói:

– Hừ, tiểu tử ngươi làm gì mà gấp lắm vậy? Con nha đầu này sư thúc hãy còn cần nhờ hấn nhiều chuyện!

Diêm Quán hơi cau mày nói:

– Sư thúc, không phải chính miệng người đã từng hứa với tiểu diệt, sau khi thành sự, lập tức thưởng hấn cho tiểu diệt, sự đời biến đổi vô thường, tiểu diệt không đủ kiên nhẫn chờ lâu hơn nữa đâu!

Kim Bất Hoán đột ngột xuất thủ nhanh như chớp, trong lúc xuất kỳ bất ý mạch môn của Diêm Quán bị lão chộp cứng, toàn thân tê dại hết đường cử động.

Diêm Quán bất giác kinh hãi, run giọng nói:

– Sư thúc, người... người...

Song mục Kim Bất Hoán thoáng hiện sát cơ, lão cười lạnh như băng nói:

– Ngươi không chờ được thì đi cho sớm! Rừng đã hết cỏ, giữ người cũng chẳng ích gì!

Lời vừa dứt, chưởng xuất động, chỉ nghe “Bùng” một tiếng, Diêm Quán lãnh

trộn một chưởng giữa ngực, thân hình văng bắn lên đụng vào tường đánh “Sâm” một tiếng, miệng túa máu tươi, nháy mắt đã nằm yên bất động.

Long Bình, Mặc Thanh hai người không ngờ Diêm Quán cả gan phản lại sư môn trợ lực cho phản đồ Kim Bất Hoán, dùng mưu hãm hại hai người.

Giờ càng không thể ngờ được Kim Bất Hoán qua sông đoạn kiều, đánh Diêm Quán một chưởng học máu tươi như vậy, đây quả thật là quả báo nhãn tiền, hấn chết thảm khiến người không khỏi thấy sảng khoái Đang lúc mọi người còn chưa hết bàng hoàng trước thủ đoạn tàn độc của Kim Bất Hoán, bỗng từ trên mái nhà vọng xuống giọng cười sang sảng:

– Tên súc sinh âm hiểm xảo trá này lẽ ra phải chết từ lâu, người thay ta thưởng thêm cho hấn một chưởng!

Long Bình với Mặc Thanh nghe giọng nói bất giác cả mừng, cứu tinh hai người đã đến, lão không ai khác hơn là Đại Đồ Tiên.

Kim Bất Hoán nghe tiếng nói mặt biến sắc, bất thần tung người nhảy bỏ tới giờ tráo chộp vào ngực Long Bình.

Mặc Thanh đứng bên cạnh chưa kịp xuất thủ cứu người đã nghe tiếng ngói vỡ loảng xoảng, Đại Đồ Tiên nhanh như sao xẹt từ trên mái nhà rơi xuống, “Liên loan uyên ương” cước đá tới tấp vào mặt Kim Bất Hoán.

Lão hóa tử Kim Bất Hoán thế lao tới nhanh như gió bỗng thấy sinh biến, không dám khinh suất vội vàng thu thế nhảy thối lui hơn trượng.

Kim Bất Hoán nghiêng răng gằn giọng:

– Con trâu chướng kia, người dám cả gan trở mặt với sư huynh sao?

Đại Đồ Tiên đứng ưỡn bụng giữa phòng vòng tay thi lễ nói:

– Sư huynh, người cũng nên rộng lượng. Đại sư huynh thân là đại đệ tử, lão chấp chưởng tước vị bang chủ là hợp lòng người đúng lẽ trời. Năm ấy võ công của đại sư huynh tuy có kém người chút ít, nhưng đến nay thành tựu của lão thật hơn người xa lắm, ta thiết nghĩ người nên...

– Câm miệng!

Kim Bất Hoán nạt lớn ngắt lời Đại Đồ Tiên, tiếp:

– Kim Bất Hoán ta không phục!

“Ào”, một chưởng kinh tới, Đại Đồ Tiên lạng người xoay một vòng, giờ chưởng đánh dữ một chiêu, nhân lúc xoay người lão liếc mắt nhìn Mặc Thanh làm hiệu.

Mặc Thanh lẽ nào không hiểu ý lão.

Có điều Đại Đồ Tiên chưa chắc đã là đối thủ của Kim Bất Hoán, lại nữa Mặc Bình Nhi hãy còn trong tay của đối phương, lẽ nào nàng lại bỏ mặc tất cả. một

mình mang Long Bình đào tẩu?

Đang lúc do dự chưa quyết, bỗng nghe Đại Đồ Tiên kêu lớn:

– Đừng lo, Bình Nhi chưa chết được đâu!

“Bùng” một tiếng trời long đất lở, bốn bức tường chấn động, ngói rơi lả tả. Đại Đồ Tiên bị chấn động thối lui nửa bước, hiển nhiên công lực của lão còn kém đối phương nửa phân.

Mặc Thanh biết nếu không nhân cơ hội này đào tẩu mà còn chần chờ, cả Đại Đồ Tiên cũng mất mạng luôn cũng chưa biết chừng, lập tức, xốc Long Bình đặt lên lưng, tung người xuyên qua lỗ hổng trên mái ngói lướn. Vừa lên mái ngói còn chưa kịp đứng vững đã nghe một tiếng quát lớn:

– Người còn muốn chạy đi đâu?

Ánh ngân quang chớp ngời, một kiếm quang như điện kích tới, Mặc Thanh định thần nhìn kỹ thì ra Bạch Mẫu Đơn xông đến tập kích.

Nếu nói mấy tháng trước đây, Mặc Thanh quyết không phải là địch thủ của Bạch Mẫu Đơn.

Nhưng bây giờ, nàng có coi Bạch Mẫu Đơn ra gì, nếu không phải vì công Long Bình trên lưng, dù Hắc Bạch nhị phu nhân liên thủ, song kiếm hợp bích cũng chưa chắc xứng là đối thủ của nàng.

Mặc Thanh hơi lách người sang tả. trước tiên trụ lại thế đứng, tiếp theo một chưởng đẩy ra. kinh phong cuộn cuộn áp tới bức kiếm của Bạch Mẫu Đơn dạt ra.

vì muốn bảo toàn cho Long Bình nên Mặc Thanh không dám tham chiến.

“Ào, ào”, liên tiếp hai chưởng cách không kích tới bức Bạch Mẫu Đơn thối lui hai bước, không dám chậm trễ, thân hình nàng mang theo Long Bình đã bay xẹt đi, nháy mắt đã vượt qua mấy mái nhà. khiến Bạch Mẫu Đơn đứng ngẩn trên mái nhà như hóa đá.

Mặc Thanh bất kể đông tây nam bắc chạy một hơi gần chục dặm, thấy trước mặt một mảng tối đen án ngữ trước mặt, thì ra nàng đã chạy đến khu núi rừng.

Mặc Thanh quay đầu nhìn lại, thấy không có người đuổi theo mới dám giảm cước lực, quay lại hỏi Long Bình:

– Bình ca! Thương thế của ca ca ra sao?

Chỉ nghe Long Bình “Ừm “ nhỏ một tiếng chứ không nói tình trạng độc nặng hay nhẹ. Mặc Thanh định đặt chàng xuống xem thử tình trạng chàng ra sao, nhưng lại sợ Kim Bất Hoán đuổi tới, đành phải gác lại, cắn răng gia tăng cước lực hướng lên núi chạy như bay.

Đêm đã vào canh hai, Mặc Thanh công Long Bình tiến vào vùng núi rừng trùng trùng điệp điệp, trên núi rừng cây rậm rạp rất thuận tiện để tìm nơi ẩn nấp.

Mặc Thanh bỏ sơn đạo, chọn một ngọn núi vừa tránh được tầm nhìn của đối

phương vừa tránh được gió thu giá rét, đặt Long Bình xuống. Lúc này chỉ thấy gương mặt tuấn tú của chàng đỏ tía mào gà, dường như đang dùng toàn lực vận công bế chất độc không cho chạy loạn trong kinh mạch.

Mặc Thanh không dám quấy nhiễu, đỡ Long Bình ngồi xếp bằng ngay ngắn xong rồi đứng một bên im lặng bảo hộ cho chàng.

Không biết thời khắc đã trôi qua bao lâu, bỗng nghe tiếng áo quần động gió, từ xa tiến lại tốc độ nhanh nhẹn kinh nhân, vừa mới nghe tiếng động đã đến nơi.

Mặc Thanh hoảng kinh, không biết đối phương là bằng hữu hay kẻ thù, cũng may đang lúc Long Bình vận công bế độc, khí tức điều hòa. đối phương cũng không dễ dàng phát hiện được, nàng cũng lập tức thu khí ngưng thần vận công đề phòng bất trắc.

– Lão sát tài! Người không nghe lời lão nương một hai đòi đi cho bằng được, tên súc sinh họ Chư kia nếu có gì thất thế, thì người đừng trách lão nương!

Tiếng nói tuy từ đằng xa vọng lại nhưng Mặc Thanh từng tiếng từng tiếng nghe rõ mồn một, bất giác lông tóc dựng đứng, tứ chi bủn rủn.

Thì ra nàng đã nhận ra giọng nói đó chính là của Âm Thi Diêm Bà.

Âm Dương Song Thi đột ngột xuất hiện giữa nơi hoang dã lại nữa Long Bình đang trúng độc, làm sao khiến nàng không tán đởm kinh hồn cho được?

Lần trước Đoàn Thái Nhi bị nàng đuổi đi, không biết lần này có cùng đi với hai lão quái vật không?

Đang lúc kinh hãi thần phi phách tán, bỗng nghe giọng ồ ồ của Dương Thi Tang Phu nói:

– Lão bà tử yên tâm, ta đoan chắc lần này hẳn sẽ tiếp đón hai ta như tiếp đãi phụ mẫu, không tin ta dám cá cược với người đó!

– Hay lắm!

Lại nghe tiếng Âm Thi Diêm Bà cười khùng khục nói:

– Lâu lắm rồi không cá cược, hôm nay lão nương đánh cược với người một phen, người muốn lấy gì đặt cược?

– Lấy gì đặt cược, à... để ta nghĩ thử...

Mặc Thanh nghe tiếng nói của hai người từ chỗ phát ra, rõ ràng cả hai đã dừng lại.

Mặc Thanh càng khẩn trương, cự ly giữa song phương bất quá hai, ba trượng với nội công tinh thâm của song quái, tiếng lá rơi cũng dừng hòng giấu được chúng, nếu chẳng may trong lúc này Long Bình thở mạnh hay vô ý làm phát ra tiếng động, không phải hai người đem thân nạp mạng hay sao?

Phàm người ta sợ điều gì thì lập tức xảy ra ngay điều ấy, quả nhiên Long Bình

thở ra một hơi nặng nề, như cố ý thông tri cho song quái chỗ ẩn thân của hai người vậy! Âm Dương Song Thi đang đối đáp thao thao bất tuyệt bị tiếng thở ra của Long Bình cắt ngang.

Mặc Thanh thất kinh hồn bất phụ thể, với võ công của nàng lại thêm công Long Bình trên lưng muốn thoát khỏi tay của Âm Dương Song Thi thật mọc cánh bay lên trời còn dễ hơn. Mặc Thanh nhắm mắt rung mình không dám nghĩ tới.

Nào hay, ngay trong lúc nguy cấp đáo đầu, thế như ngàn cân treo sợi tóc, bỗng một tràng cười hào sảng cất lên giữa trời đêm:

– Nhị vị thật có nhã hứng, không biết định đánh cược điều chi, lão hóa tử ta cơm không đủ no cũng xin dự một phần!

Giọng cười tiếng nói rộn ráng như đại hồng chung giữa không gian tịch mịch, khiến người nghe không khỏi chấn động lá nhĩ, nhưng lọt vào tai Mặc Thanh còn hơn âm thanh huyền diệu của tiếng nhạc thiên đình, trí não bất giác thư thái, như vừa cất được tảng đá ngàn cân treo trong lòng.

Thì ra giọng nói không phải ai khác mà chính là Cái Bang Thao Thiết Đại Bang Chủ, có lão ở bên cạnh hộ vệ thì còn sợ gì Âm Dương Song Thi?

Bỗng nghe Song quái đồng thanh quát lớn:

– Lão tặc, người theo bọn ta như âm hồn theo đòi nợ là có ý gì? Không lẽ hai ta lại sợ người sao?

Song quái chưa dứt lời đã nghe tiếng gió ù ù, trong nháy mắt đã đi xa mấy chục trượng, mấy tiếng cuối cùng nhỏ xíu cơ hồ Mặc Thanh nghe không rõ nữa.

Mặc Thanh thở dài như trút được gánh nặng, lẩm bẩm nói một mình:

– May mắn! May mắn thay!

Mới nói được mấy tiếng đã nghe phía sau có tiếng cười lạnh nói:

– May mắn thay, nha đầu người còn chưa cao chạy xa bay!

Mặc Thanh nghe tiếng rụng rời quay phắt lại, quả nhiên sau lưng nàng, lão hóa tử Kim Bất Hoán sừng sững đứng đó tự bao giờ.

Kim Bất Hoán song mục chớp động trùng trùng sát cơ nhìn chăm chăm vào gương mặt đỏ rực của Long Bình đang ngồi bất động dưới đất.

Mặc Thanh kinh hãi vội thối lui một bước, ngấm vắn công lực phòng bị, thu hết can đảm cười lạnh nói:

– Lão tặc, người đừng mơ tưởng, quần hào trong Cái Bang quyết không thể nào chấp nhận loại người vô tình vô nghĩa như người làm bang chủ!

Song mục Kim Bất Hoán chuyển động, dán chặt vào mặt Mặc Thanh, như hai cục than hồng cháy rực trong đêm tối, giọng cười lão âm âm lạnh lạnh như từ chín tầng địa ngục vọng về, từng bước từng bước một từ từ tiến tới.

Mặc Thanh thấy như có một lưỡi dao lạnh buốt cắm phập vào xương sống nòng, cảm giác lạnh toát lan tỏa toàn thân, chỉ nội tình quang trong đôi mắt lão cũng đủ khiến người ta không rét mà run.

Mặc Thanh bất giác không tự chủ được thối lui một bước, nhưng sau lưng nòng là Long Bình trúng độc chỉ còn có một nửa phần mạng sống, thối lui quyết không phải là thượng sách.

Nàng cắn môi ngậm đê khí vận công lực vào song chưởng chờ đợi, bỗng xuất kỳ bất ý, hét lớn một tiếng xông tới, song chưởng xuất động, dụng hết mười hai thành công lực quyết cùng đối phương một chưởng lưỡng bại câu thương.

Kim Bất Hoán nằm mơ của không ngờ được nàng liều mạng như vậy, đang lúc ngạc nhiên một đạo kinh phong mãnh liệt thế như bài sơn đảo hải, cuộn cuộn áp tới Kim Bất Hoán không dám khinh suất lạng người một cái thối lui bảy, tám thước tránh luồng kinh phong, cất tiếng cười lạnh nói:

– Quả là người hết muốn sống...

Nào ngờ chưa kịp nói hết câu, Mặc Thanh đã thừa cơ thắng thế, lần thứ hai tung người bổ tới.

Lần này chưởng phong càng tỏ ra lợi hại hơn. Kim Bất Hoán lúc này đã lui đến sát vách đá phía trước, muốn lui cũng không còn đường, thế chẳngặng dừng, lão hít một hơi dài đê khí vùng chưởng tiếp một chiêu.

“Bùng” một tiếng nổ long trời lở đất, như sét nổ giữa tầng không, kinh phong cuộn cuộn nổi lên tứ phía. cát bụi mù trời, Mặc Thanh bị chấn động văng ra xa gần trượng ngã sóng soài dưới đất, tuy chưa đến nỗi bị nội thương nhưng khí huyết đảo ngược, hai tay tê dại như đánh vào tường đất.

Nhưng bên này Kim Bất Hoán cũng không khá hơn bao nhiêu, bị chấn động thối lui ba bước lớn không kịp được dụng mạnh vào vách đá, bức tường đá lởm chởm nhô ra những viên đá sắc nhọn đâm vào lưng lão đau thấu tâm can.

Thì ra thần công của Mặc Thanh chưa gặp cường địch thì chưa phát huy hết uy lực.

Kim Bất Hoán trong lúc bất thần chưa dụng hết toàn lực nghênh địch, tuy hơi chiếm thượng phong nhưng cũng bị dụng một cú đau điếng, bất giác nộ hỏa bốc cao vạn trượng, gầm lên một tiếng như hổ đói, thân hình chớp động, nhanh như tên vừa khỏi nỏ, nhảy bổ về phía Mặc Thanh.

Mặc Thanh chỉ sợ không kích được nộ hỏa của lão, giờ thấy lão thế như phát cuồng, biết đối phương đã trúng kế, tinh thần đại định, không dám dùng nội lực thi thố với lão nữa, vội vàng lạng người giở khinh công thân pháp, thân hình thoát đông, thoát tây, chưởng nam chỉ bắc, nhẹ nhàng phiêu diêu như tiên nữ hý hoa, quần thảo với Kim Bất Hoán.